

הקדמת הנאון המחבר מגילת סתרים

קיימו וקבלו חכמי הש"ס שהמגילה הזאת החיוב

לקרותה מראשה ועד סופה . הורו לנו

זוה שכל הדברים הכל לצורך הנס . וזה כל פרי נועם

שזה המגילה הזאת לפאר ולרומם השם יתברך אשר לא

עוזבו אף ביום פקדו חטאתינו ועוונותינו הרבים :

וימוגגנו ביד עוונותינו . עכ"ל לא זו מחבבינו חיצה

יתירה ועינינו הרואות גודל אהבתו אלינו כי בשעת

הבאה ממש וזמן הסמים לרפאותנו רפואת עולם כאשר

עשה בימי מרדכי ואסתר שלא בלבד הצילנו מהצרה

שה' לנו והוציאנו ממוות לחיים . אף גם ראה

והבין לנו רפואת עולם להצביה אותנו בגרם המעלות

אשר לענין זה אמרו חייב אדם לבסומו בפוריא

עד דלא ידע בין ארור המון לבדוך מרדכי שהוא

תמוה דומה ענין יש לתלות השכרות דווקא בזה .

וגם מה ענין יש למוצה הזאת לשכר עצמו שידוע

שהשכרות מביא לכל דברים שאסרה תורה . ולזה נראה

דהנה אמרו שחייב אדם לומר בפוריא ארור המון ברוך

מרדכי שהוא גם כן תמוה לזה לא התחייב בכל העש שה'

הצלה לישאל כגון בפסח לומר ארור פרעה ברוך משה

וכן בחנוכה לומר ארורים הנרים ברוכים השמונאים .

לכן נראה הטעם . דהנה אמרו בש"ס קרינ' יהודי וקרי

לי ימני . אמרה כ' לפני הקב"ה חזי מה עשה לי

וימני דלא קטלי' שאל ליגב דנפיק מיניה המון דבעי

למקטלי ומה עשה לי יהודי דלא קטלי' דוד לשמעי דנפיק

מיניה מרדכי דהיקני' בי בהמן וכו' . והנה בשרת

המון אף שה' הרבה חייבים בהעוש מ"מ הי' בהן

צדיקים גדולים דהא הי' החרס והנסגר אלף ולהם

הי' הצער הגדול על נגון . וכיון דמרדכי הי' סיבה

לצער הגדול ההוא יש עליו קצת דין . והנה גם

להיין יש קצת הזכרת זכות כי אמרו מו"ל גדולה

הסרת טבעת יותר מנ"ח נביאים ונביאות שממדו

לכן לישראל והרי המון הי' סיבה להטוב הגדול

ההוא והנה אמרו שדוד המלך עליו השלום אמר ז' פעמים

בני בני אבשלום והוציאנו מו' מודרי גיהנם והיינו

מחמת הזכירו זכותו על בנו אבשלום . וכ"ש כשכל

ישראל מזכירין ומזכירין הצדיק ומקללין הרשע .

ולזה חייבנו מו"ל בראות שיש קצת דין על מרדכי

וקצת הזכרת זכות להמון . לכך חייבין כל ישראל

ולומר בפירוש צעת שזכרנו לפני השם יתברך ארור המון

להורידו מטה מטה שלא יזכר לו זכות זה .

וברוך מרדכי להעלותו מעלה מעלה ולהסיר מעליו

דין של מעלה שיש קצת עליו וכן באסתר ורש .

כי אסתר מחמת שיומנה את המון ברונה צער .

ורש יש לה זכות באמרה נפול תפול ומעלין לאסתר

ויורידין לרש . והנה ידוע כי מי שנתכווין להרע לאחר

אף שלא נגמר כוונתו מכל מקום הוא שוגא לו על כוונתו

להרע . משא"כ אם אחד נתכווין לעשות רעה קטנה

לחבירו ומחמת זה נצמח לו טובה גדולה עד כלתי הכלית

אשר רעה זו לא נחשבת למאומה נגד הטובה ההוא .

ואפילו אלף רעות כאילו הי' מקבל על עצמו צדי

שיוצא לו מהם טובות כזו . וודאי שאין לו שום

שגאה על חבירו על הרעה הקטנה שעשה לו כיון

שהרעה אינו נעדר כלל נגד הטובה שנצמח לו .

ולא זו שאינו מקללו כזווכרו אלא אף שזכרנו כיון

שעל ידו נצמח לו הטובה ההוא . והנה אם לא

נעלה על לבנו שומת פורים רק במה שניצלנו ממוות

לחיים וודאי שיש לארר ולקלל להמון שהוא הי' סיבת הרע .

ולברך למרדכי שהוא הי' סיבת ההצלה . אינם אם

נעלה על לבנו שומת פורים במה שאז קבלנו התורה

ברצון ובוודאי עלינו בגרם המעלות עין לא ראתה

אלקים וזאת . כי בוודאי יותר נחמלה קבלת התורה

ברצון ממה שזכינו לעלות על ידי קבלת התורה באונס .

וכשנעלה על לבנו זה על מה יש לקלל המון כיון שהוא

הי' סיבת הטוב ההוא . כי הלא הסרת טבעת גדולה

מנ"ח נביאים . והנה בערוך פי' כיסוס הוא לשון הבאה

כעין שאמרם כיסוסא בשילא דנהרדא . והוא אמרו

חייב אדם לבסומו בפוריא כלומר שההגאה והשמחה

שהי' בפורים . יהי' עיקרו על טובת עולם הבא

הנצחית לנו בזמן ההוא שקבלנו התורה ברצון ועלינו בגרם

המעלות ונתחדקנו בהם יתברך וכשנעלה זאת * על לבנו

לא יהיה לנו לב לדעת על מה ולמה יש לארר המון . כיון

שטובה גדולה נצמח מזה :

עוד

יש לפרש כי הנה השם יתברך מכוונה בשני מדות

בשם רחום ובשם קנא כדכתיב אל קנא ושני מידות

אלוהי' ניכרין אז כי הרחמנות הי' ניכר בהצלת מרדכי

וישראל וקנאתו בהשמדת המון . והנה בזמן הבאולה

העתידה ככלות הרע מהעולם ולא יהי' רק טוב

בהעולם . אז לא יהי' ניכר השם יתברך רק במידה אחת

שהוא מדת רחום . והנה המדות מכוונן בשם מרבה ובשם

מטה כדכתיב הנה מטתו של שלמה וגומר . ובסופו הוא